

Marco Wouter van Ast

De man die deze week centraal staat in de Mooiste Gezichten van Zutphen kende ik al een poos, omdat ik hem vaak zag zitten op wat later bleek, zijn eigen bankje in de Marspoortstraat. Vandaag mag ik zijn verhaal opschrijven en doe dat me gepaste trots omdat het geen alledaags leven is dat ik toch mag delen.

Hij is in juni 1967 geboren in het ziekenhuis van Eibergen, maar groeide op in Neede. Hij voegt er gelijk aan toe dat hij wel een zomerkind is, maar niet van de warmte houdt. Zijn ouders hadden een SRV wagen, waarbij zijn moeder de boeren langs ging en zijn vader klanten in het dorp opzocht. Zijn ouders deden dat tien jaar, een periode waarvan zijn moeder later zei dat dit een van haar mooiste tijden was. Toen zijn vader vanwege een nieuwe relatie vertrok, had zijn moeder daar veel verdriet van. Hij was zelf een jaar of zes. Toen ook zijn moeder een nieuwe relatie kreeg, kwam er daarmee een tweede vader in zijn leven. Op vakantie gaan deden ze niet in die tijd. Wel gingen ze een dag naar Scheveningen in de zomer, wat hij prachtig vond. Hij had een oudere broer, die 40 jaar lang in het bankwezen werkte, zo vertelt hij me. Vervolgens werd zijn moeder opnieuw verlaten voor een andere vrouw, maar ontmoette ze zelf daarna de ware liefde voor haar en was met hem 32 jaar getrouwd. In 2017 overleed ze aan Parkinson.

Zelf ging hij in Silvolde naar een katholieke basisschool, de Heilige Hartschool, deed vervolgens MAVO op D- niveau en later de MEAO in Doetinchem. Als twintiger zat hij voor een periode van

veertien maanden bij de marine. Hij deed er verschillende opleidingen en ging regelmatig op oefening, in het kader van wat 'De volharding' werd genoemd. Lachend vertelt hij me dat warm kunnen douchen na zo'n oefening nog lekkerder is dan een orgasme. Hij volgde er ook de opleiding bij de 'Operationele Dienst Verbinding' voor radio, telex en morsen. Uiteindelijk kwam hij op de Poolster terecht, een bevoorradingschip dat oefeningen deed in de Middellandse Zee.

Omdat zijn broer in het bankwezen werkte, leek hem dat zelf ook een goede keuze. Hij werkte na de marine ongeveer zes jaar voor een bank. Hij vertelt me dat hij in die periode ziek werd en in de psychiatrie terecht kwam. Ik vroeg hem of er een bijzondere aanleiding was waardoor het niet goed met hem ging. Het vertelt openhartig hoe hij ging hyperventileren en soms het idee had dat er iemand naast hem stond. 'Het kan je vader zijn, maar ook God, ik geloof in God'. Hij raakte ook achterdochtig, vertelt hij. Op een dag, zo herinnert hij zich, was hij zo bang dat hij bij de burens aanklopte in zijn ondergoed en zei dat hij niet meer kon. De burens hebben toen de dokter gebeld en dat was het moment waarop hij naar Zutphen kwam, op de PAAS-afdeling (de acute psychiatrie) van het ziekenhuis, waar de diagnose schizofrenie werd gesteld. Op dat moment was hij zesentwintig. Het bleek dat er meer mensen in zijn familie waren die dezelfde klachten hadden, waaronder zijn vader en een tante.

Na de periode waarin hij in Zutphen was opgenomen ontmoette hij zijn ex-vriendin in de Haamstede, een zg. resocialisatie-eenheid van GGNet. Later verhuisde hij nog naar Ulft en naar Lochem. Via zijn vader zong hij nog een tijd in het Ulfts mannenkoor als bariton. Hij kwam er toen achter dat helemaal zelfstandig wonen niet goed lukte. Hij ontdekte in die periode ook dat hij in een relatie meer van mannen hield dan van vrouwen. Hij ontmoette Karel en dat was voor tweeëntwintig jaar lang zijn vriend. Karel is vorig jaar helaas overleden. Hij heeft een aantal foto's van hem in een lijstje die hij vaak bij zich heeft, ook als hij buiten zit. Ik vroeg hem wat zijn geloof in God voor hem betekent. 'God helpt mij altijd'. Ook vertelt hij me hoe hij kennissen heeft die op de Berkelkade wonen en hem bij dingen proberen te betrekken. Zoals maaltijden bij het Leger des Heils . 'Ze zijn heel aardig voor mij'. Verder heeft hij vanuit GGNET hulp van een behandelaar. Als het nodig is kan hij gebruik maken van een plek waar hij 48 uur mag verblijven om tot rust te komen. 'Als je dat wil, word je geholpen door ervaren verpleegkundigen en kun je je verhaal kwijt'. Maar, zo zegt hij, daar heb ik de laatste tijd nauwelijks gebruik van hoeven te maken.

Tot slot vroeg ik hem of hij zich op dit moment gelukkig voelt en welk cijfer hij zijn leven zou geven. Na een poosje denken zegt hij dat hij het een zes geeft. De man die je vast wel eens in de stad hebt zien zitten en die ik dankbaar ben dat ik zijn indrukwekkende verhaal mocht opschrijven is de enige echte Marco Wouter van Ast !